

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune.“ Rom. 10, 15.

Anul I.

București, Iunie 1914.

No. 2.

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa.

Isaia fu chemat la slujba de profet încă de tânăr în împrejurări grele și pricinuitoare de descurajare. Țara sa eră amenințată cu pieirea. Poporul iudeu eră lipsit din propria lor vină de ajutorul și protecția lui Dumnezeu, ca unii cari călcau legea divină; iar armatele asiriene erau gata, să pornească împotriva regatului lui Iuda. Răul cel mai mare nu eră însă primejdia din partea vrăjmașilor țarei, ci stricăciunea popoului dureă pe servul lui Dumnezeu mai mult decât orice. Căderea lor în neascultare și răsvrătirea lor împotriva legeră cereau asupra-le judecata și răsbunarea lui Dumnezeu. Tânărul profet fu chemat, să le aducă o solie de avertizare, și el știa, că va întâmpina din partea lor o împotrivire încăpățanată. El tremură uitându-se la sine și gândindu-se în acelaș timp la îndărătnicia și necredința popoului, pentru care eră trimis să lucreze. Însărcinarea să i se pără fără nici o nădejde. Trebuia el atunci în nesiguranța sa, să se lepede de o așa misiune și să lase poporul Israel neturburat în idolatria lor? Trebuia să lase oare pe zii Ninivei să stăpânească pământul spre sfidarea Dumnezeului din ceruri?

Aceste cugete se agitau în sufletul său, pe când se găsiă la sfânta intrare a templului. De odată pără, că ușă ca și perdeaua din lăuntru a templului se ridică și se dă la o parte, permițându-i în felul acesta să privească în sfânta sfintelor, unde profetul de altfel nu ar fi putut să pătrundă. Apoi se ridică înaintea lui o viziune: »Domnul șezând pe un tron înalt și ridicat, și poalele Lui umpleau templul.« De fiecare parte

a tronului stăteau serafimi, »cu două aripi acoperindu-și fața lor, cu două aripi își acoperiau picioarele, iar cu două sburau.« În rugă solemnă acești soli îngerești, înălțându-și glasul lor, strigau: »Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Sabaot; tot pământul este plin de mărirea Lui! Și se cutremură canatul ușei de vocea celuice strigă, iar casa se umplă de fum.«

Isaia nu cunoscuse niciodată până aci atât de bine mărirea și desăvârșita sfințenie a lui Dumnezeu; de aceea, în slăbiciunea și nevrednicia sa omenească, el se simția pierdut. »Vai mie,« strigă el, »sunt pierdut, căci sunt om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei au văzut pe Iehova, Regele oștirilor.« Dar un serafim sbură spre el, ca să-l pregătească pentru marea sa misiune. Cu un cărbune aprins luat de pe altar el atinse buzele lui și zise: Iată, atingându-se aceasta de buzele tale, nedreptatea ta s'a depărtat, și împăcatu-s'a păcatul tău.« Și acum, auzind glasul lui Dumnezeu zicând: »Pe cine să trimit? Cine va fi solul nostru?«, Isaia răspunse cu încredere sfântă: »Iată-mă, trimite-mă pe mine!« Ori câte puteri omenești s'ar fi ridicat asupra Ierusalemului, cu ori câte piedici și împotriviri ar fi trebuit să se lupte Isaia în misiunea sa — el văzuse totuși pe Iehova, Regele oștirilor. El auzise cântarea de laudă a serafimilor: »Tot pământul este plin de mărirea Lui,« și profetul fusese astfel întărit pentru lucrarea, ce-i stătea înainte. Amintirea acestei viziuni îl însoți în toata îndelungata și greaua sa misiune.

Lui Ezechiel, tristul profet rob în țara Caldeilor, îi fu dată de asemenea o viziune, care trebuia să-l învețe aceeași lecțiune, adică încrederea deplină în pu-

ternicul Dumnezeu al lui Israel. Pe când eră pe malul râului Chebar, părû că vine un vârtej de la Miază-Noapte, »și un nor mare și foc nesfârșit; și în jurul norului eră strălucire, și în mijlocul focului ca coloarea aramei aurite.« Roți de un aspect ciudat, pârând că se îmbucă una pe alta, erau puse în mișcare de patru vietăți. Deasupra de tot se vedeă chipul unui tron asemenea pietrei de safir; și pe chipul de tron se vedeă alt chip, asemenea unui om, ce ședeă pe tron.« Cât pentru chipul vietăților celor patru, privirea lor eră asemenea cărbunilor de foc aprinși, ca privirea făclilor; focul se purtă printre vietăți și strălucia, și fulger ieșia din foc.» Și aveau mâini de om la toate patru părțile lor supt aripele lor.«

Roțile erau atât de împletite una în alta, încât la cea dintâi privire lui Ezechiel i se părû, că ar fi o mare încurcătură în toate. Dar când se puseră în mișcare, totul umblă cu o minunată exactitate și desăvârșită armonie. Ființe cerești mișcau aceste roți, și deasupra tuturor ședeă Cel veșnic pe tron de safir, iar curcubeul, ca semn al harului și iubirei Sale, înconjură tronul. Ezechiel, căzând pe fața sa biruit pe înfricoșata mărire a acestei viziuni, o voce îi aduse porunca, să se scoale și să asculte cuvintele Domnului. Apoi îi fu dată o solie de avertizare pentru Israel. Această viziune îi fu dată lui Ezechiel într'un timp, când sufletul său eră plin de cugete turburătoare. El vedeă țara strămoșilor săi pustiită. Orașul cel altă dată plin de oameni, acum nu mai aveă nici un locuitor. Vocea bucuriei și desfătărei nu se mai auzia între zidurile lui. Profetul însuși eră strein în țară streină, unde domniă nemărginită pornire dupe avuții și înfiorătoare cruzime. Cele auzite și văzute de el cu privire la tirania și nedreptatea omenenească apăsau sufletul său, și el plângeă amar zi și noapte. Dar mărețele vedenii arătate la râul Chebar îi descoperiau o putere atotstăpânitoare, mai mare decât aceea a stăpânitorilor pământești. Peste mândrul și crudul monarh al Asiriei și Babiloniei tronă Dumnezeu harului și al adevărului.

Îmbinările roților, cari la început păreau profetului ca o încurcătură, stăteau sub conducerea unei mâni dumnezeești. I se făcû cunoscut, că Spiritul lui Dumnezeu, care puneă în mișcare și dirijă aceste roate lucră unitatea în acea învălmășeală; la fel stătea întreaga lume sub stăpânirea Sa, miriade de ființe mărețe ținându-se gata la cuvântul Său, să stăpânească puterea și viclenia oamenilor răi și să aducă bine celor credincioși.

Când Dumnezeu voiă să descopere ucenicului iubit, Ioan, Istòria viitoare a comunității Sale, îi dădû de asemenea asigurarea despre purtarea de grijă a Mântuitorului și despre partea, pe care o ia El pentru poporul Său. El îi arată »pe Fiul Omului«, umblând între cele șapte sfeșnice, cari închipuiau cele șapte biserici. Arătându-i-se lui Ioan ultimele mari lupte ale bisericei cu puterile pământești, i se îngădui în acelaș timp, să privească și biruința finală și mântuirea credincioșilor. El văzû biserica cea adevărată în luptă de moarte cu fiara și cu chipul ei, căci închinarea la fiara eră împusă cu forța sub pedeapsă cu moartea. Dar el, privind peste fumul și vălmășagul luptei, văzû o ceată cu Mielușelul pe muntele Sion, cari — în loc de numele fiarei — »aveau scrise pe frunțile lor numele Său și numele Tatălui Său«; și apoi văzû »pe biruitorii asupra fiarei și a chipului și a semnelui ei și a numărului numelui ei stând pe marea cea sticloasă, având chitare ale lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, servul lui Dumnezeu, și cântarea Mielușelului.«

Aceste texte ne sunt nouă de mare folos. Noi trebuie să ne încredem și să ne încredințăm lui Dumnezeu, ca unii cari stăm în față timpului, când e să vină cercarea peste sufletele oamenilor. Hristos enumără pe muntele Olivilor judecățile îngrozitoare, cari aveau să premeargă a doua Sa venire: »Veți auzi de războaie și știri de războaie.« »Căci se va sculă popor peste popor și împărăție peste împărăție, și va fi molimă (ciumă), scumpete de traiu și cutremure pe alocurea. Acesta este începutul durerilor.« Deși lucrurile prezise aci s'au

împlinit în parte și la distrugerea Ierusalimului, totuși ele sunt spuse direct despre zilele din urmă.

Noi ne găsim azi în pragul unor mari și solemne evenimente. Profeția se împlinește repede. Domnul este la ușă. În curând se va deschide înaintea noastră un capitol cu interes covârșitor pentru toți cei în viață. Controverse și discuții din trecut vor învia iarăși, noi controverse și discuții se vor ivi. Despre scenele, cari vor avea loc în lumea noastră, nici prin vis nu le trece încă oamenilor. Satana lucrează prin instrumente omenești. Aceia, cari se silesc azi, să modifice Constituția, ca să poată face legi, cari să constrângă pe oameni să țină Duminica, nici nu-și dau seama, unde o să ajungă lucrurile. Noi stăm tocmai la o critică răspântie.

Dar servii lui Dumnezeu în acest ceas de cumplită nevoie nu trebuie să se încreadă în ei înșiși. Din viziunile date lui Isaia, Ezechiel și Ioan vedem, în cât de strânsă legătură stă cerul cu evenimentele, cari au loc pe pământ, și cât de mare este purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru credincioșii Săi supuși. Lumea nu este fără stăpân. Programul evenimentelor viitoare este în mâinile Domnului. Cel, care este mărirea cerului, are sub conducerea Sa soarta națiunilor ca și interesele comunității Sale.

Noi ne facem prea multe griji, amar și greutăți în lucrarea Domnului. Oameni muritori nu pot purta povara răspunderii. Noi trebuie să avem încredere în Dumnezeu, să credem în El și să mergem înainte. Privegherea neobosită a trimișilor cerești și neîncetata lor ocupație, de a servi ființelor de pe pământ, ne arată, cum mâna lui Dumnezeu conduce roata în roată. Învățătorul-Dumnezeu zice fiecărui lucrător din via Sa, așa cum zicea pe vremuri lui Ciru: »Eu te-am încins cu armătura, încă pe când nici nu mă cunoșteai.«

În viziunea lui Ezechiel mâna lui Dumnezeu se vede sub aripile herubimilor. Lucrul acesta să fie o învățătură pentru servii Săi, că puterea lui Dumnezeu este, care le dă succes. El vrea să lucreze cu ei, dacă ei leapădă nedreptatea și se fac curați la inimă și în

vieța lor. Lumina vie, care licărește încoaci și încolo cu iuțea fulgerului, arată repeziciunea, cu care lucrarea aceasta va fi adusă la îndeplinire în cele de pe urmă. Cel care nu dormitează, ci lucrează într-una pentru îndeplinirea planurilor Sale, poate face, ca marea Sa lucrare să înainteze în mod armonic. Ceeace minții omenești i se pare încurcat și învălmățat, mâna Domnului poate ține în cea mai deplină ordine. El poate găsi mijloace și căi, de a trece peste intențiile oamenilor nelegiuți, și poate nimici sfaturile acelor, cari vestesc rău asupra poporului Său.

Fraților! nu este acum timp de văitare și descurajare, nu este timp de îndoială și necredință. Hristos nu este acum un Mântuitor în mormântul cel nou al lui Iosef, închis cu o piatră mare și sigilat cu sigilul roman. Avem un Mântuitor înviat. El este Împărat și este Regele oștirilor cerești; El șade între Herubimi; și în mijlocul încăierării și luptei dintre națiuni El păzește și apără pe poporul Său. Cel care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El măsoară cercarea fiecăruia. El supraveghează focul cuptorului, care va să lămurească fiecăruia suflet. Când fortărețele regilor vor fi doborâte, când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, atunci poporul Său va fi în siguranță în mâinile Sale.

Din »Mărturii pentru Comunitate«
de E. G. White.

Adunarea fondului misionar cu ocazia

Jubileului Împăratului Wilhelm al Germaniei.

În Iunie 1913 Împăratul Wilhelm al Germaniei a sărbătorit împlinirea a douăzeci și cinci de ani ai domniei sale. Potrivit dorinței exprimate de Împărat, ca jubileul acesta să fie caracterizat și prin daruri de tot felul în scop de binefacere pentru bolnavi, pentru bătrâni, orfani, etc., milioane de franci au fost adunate în întreaga împărăție în asemenea scopuri filantropice. Dar în același timp conducătorii întreprinderilor misionare au

socotit, că ar fi timpul cel mai nemerit, să adune daruri de la toți cei, cari vor să sprijine predicarea Evangheliei. Prezentându-se cu propunerea lor, Împăratul a aprobat-o imediat. Catolicii au ținut să aibă fondul lor aparte, iar pentru rest Majestatea Sa în persoană 'și-a arătat dorința, ca toți Protestanții, fără deosebire de confesiune, să adune darurile lor într'un fond comun, care apoi se va distribui diferitelor societăți misionare potrivit forțelor și nevoilor fiecăreia. În onoarea Împăratului și mai ales având în vedere necesitățile lucrării noastre misionare printre Negrii din Africa Germană de Răsărit, Adventiștii-de-Ziua-Șaptea din Germania au hotărât și ei adunarea unui fond cu această, ocazie, în afară de sumele cheltuite de noi de obicei în fiecare an pentru vestirea Evangheliei la Negrii din întreaga Africă. Această colectă specială, ne punând la socoteală darurile noastre din Școala de Sabat, a adus suma de 32 500 Lei.

Pe când conducătorii lucrării noastre din Germania făceau demersurile necesare, spre a notifica Împăratului adunarea acestei sume, au primit o adresă oficială din partea comisiunii însărcinate de împărat cu distribuirea întregului fond misionar colectat în toată țara, — în care adresă frații noștri erau rugați, să raporteze comisiunii imperiale: numărul misionarilor noștri, al școalelor și stațiilor misionare înființate de noi în Africa, al copiilor de Negrii, cari frecventează școlile noastre, cât și sumele cheltuite anual în acest scop, sau eventual și deficitul suferite. Cu privire la ultimul punct amintit, mulțumim lui Dumnezeu, că misiunea noastră din Africa, în tocmai ca și cele ale noastre de peste tot pământul, deși are de făcut față la mari cheltueli pentru predicarea Evangheliei între Negrii, pentru civilizarea lor, pentru ridicarea de școli vizitate azi de către mai multe mii de copii ai Negrilor; cu toate acestea nu a avut niciodată deficit, căci această mână de credincioși Adventiști-de-Ziua-Șaptea a pus întotdeauna cu bucurie la îndemâna misionarilor lor fondurile necesare, făcând astfel prin această organizație minunată, spre lauda lui Dumnezeu carele ne-a dat-o, — să

fim invidiați de toate societățile misionare, cari — deși unele subvenționate de Stat — au totuși de luptat cu mari greutate financiare și cu deficaturi, ce nu mai pot fi niciodată acoperite.

Sumele adunate pentru fondul misionar au fost din partea catolicilor de aproape 1 500 000 Lei, iar din partea protestanților de orice confesiune s'au urcat la peste 4 000 000 Lei. Distribuția fondului protestanților la diferitele societăți misionare s'a făcut ținându-se seamă de numărul de misionari, de numărul școlilor și elevilor și în plus de marile deficite, ce aveau unele societăți. Toate societățile misionare au primit împreună sumă de 3 375 000 Lei, pentru că 600 000 Lei au fost păstrați ca fond de rezervă, spre a ajuta și pe viitor lucrarea misionară în coloniile germane. Întru cât privește partea acordată fiecărei societăți misionare, înaltul decret al Împăratului semnat la 29 Octombrie 1913 a dispus ca societățile să primească sume variind între 600 000 și 4000 Lei. Astfel societatea misionară din Berlin și cea din Basel au primit fiecare câte 600 000 Lei, ca unele ce sunt în mod regulat subvenționate de Stat. La fel, cele din Barmen, Brema, Lipsia și Moravă aproape 250 000 fiecare; apoi cele din Bielefeld, Breklum, etc. între 125 000 și 200 000 de fiecare; Baptiștii germani au primit 115 000, iar Adventiștii-de-Ziua-Șaptea 60 000 de Lei. Cinci alte societăți misionare au primit sume mai mici, variind între 40 000 și 4000 de Lei.

În ceea ce ne privește pe noi, darul misionar al Împăratului Germaniei ne bucură, nu atât prin valoarea lui în bani, ci prin faptul că el constituie o dovadă indiscutabilă, că înalta stăpânire a acestui puternic imperiu este convinsă de binefacerile lucrării noastre de predicarea Evangheliei. Maestatea Sa Împăratul Germaniei și înaltele autorități ale împărăției au putut lua cunoștință de sforțările ne egalate de alții, pe cari le fac Adventiștii-de-Ziua-Șaptea în toate țările lumii în serviciul predicării Evangheliei și al moralizării locuitorilor. Conducătorii imperiului au putut auzi, că, deși numai 12 000 din cei 66 de milioane locuitori ai

Germaniei — Adventiștii-de-Ziua-Șaptea cetățeni Germani pun în fiecare an în serviciul predicării Evangheliei peste 950 de mii de Lei, din care sumă — dupe ce că întrețin în patrie pe numeroșii lor predicatori și misionari — 625 de mii de lei numai din zecime, în plus darurile de bunăvoie, îi cheltuesc cu predicarea Evangheliei în marile câmpuri misionare din Africa, Turcia, tot Vestul Asiei cu Persia și Siberia. În Africa Germană de Răsărit lucrarea noastră a început încă de mult și se continuă cu mult succes sub cele mai bune aprecieri ale guvernatorului imperial, care ne-a adresat multe mulțumiri. Conducătorii misiunii noastre au luat măsuri, să începă cât mai curând lucrarea de predicarea Evangheliei și în Camerun, ca și în tot Vestul Africei, unde de altfel este o climă foarte cu greu de suferit de către Europeni. Mulți dintre frații noștri de o credință 'și-au găsit mormântul în Africa, predicând Negrilor solia mântuitoare a Sfintei Evanghelii.

Mulțumim lui Dumnezeu, că ne-a ajutat, nu numai să întreținem lucrarea de predicarea Evangheliei între hotarele țării noastre, ba chiar să putem ajuta și la trimiterea ei în țările păgâne cele mai depărtate. În anul 1913 noi, Adventiștii-de-Ziua-Șaptea din România am ajutat în total cu 9569 de Lei la predicarea Evangheliei în Turcia, în Egipt, în Palestina și Siria, în Persia și la Negrii din Africa. »În dar ați luat, în dar să dați,« zice Domnul, iar bucuria, pe care o simțim noi, urmând mângăetorului cuvânt al Sfintei Evanghelii, cu drag vroim s'o împărțim și cu alții. În acelaș timp ne bucură să vedem, că conducătorii uneia din cele mai puternice și mai civilizate împărății recunosc și apreciază străduințele depuse de noi în temere de Dumnezeu numai cu scopul predicării Evangheliei în toată lumea, ca să se împlinească cuvântul Domnului Hristos, când zise: »Se va predică această Evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate popoarele, și atunci va veni sfârșitul.«

Stefan Demetrescu.

Statutele Conferinței Române

a

Adventiștilor-de-Ziua-Șaptea.

§ 1. Nume.

Organizația noastră poartă numele de: »Conferința Română a Adventiștilor-de-Ziua-Șaptea.«

§ 2. Teritoriu.

Conferința are ca teritoriu Regatul României.

§ 3. Scop.

Scopul acestei organizații este predicarea Evangheliei împărăției lui Hristos.

§ 4. Servicii.

Însărcinații cu diferite servicii în Conferință sunt: un Președinte, un Secretar, un Cassier, un Ajutor-de Cassier și un Controlor de Registre. În afară de aceasta, Conferința mai are un Comitet alcătuit din Președintele ei și din patru alte persoane alese în mod special în acest scop și cari, în caz de moarte sau altă piedică în funcționarea lor, pot fi înlocuiți până la noi alegeri prin alți membrii numiți de către Comitetul Uniunii.

§ 5. Îndatoririle celor cu servicii.

Datoria președintelui este, de a prezida conferințele și ședințele Comitetului, cât și de a îndeplini toate celelalte îndatoriri în legătură cu slujba sa.

Secretarul alcătuește dările de seamă asupra tuturor ședințelor Conferinței.

Cassierul ține contabilitate exactă de toate sumele intrate și ieșite, face din ele plățile ordonansate și prezintă Comitetului la sfârșitul anului un bilanț exact.

Ajutorul-de-Cassier va ajuta pe Cassier în tot ce-i va prescrie acesta.

Controlorul de Registre are îndatorirea, de a prezenta raport cu ocazia adunărilor generale.

Comitetul convoacă adunările generale, luând la aceasta și avizul Uniunii. El va hotărî zilele de ședințe, va exercita o supraveghere generală asupra lucrării pe teritoriul Conferinței, va administra avutul acesteea și va avea în general în vedere interesele Conferinței.

§ 6. Delegați.

Fiecare Comunitate de pe teritoriul Conferinței are dreptul la un delegat, ori care ar fi numărul membrilor ei, — în plus câte un delegat de fiecare 10 membrii.

§ 7. Ședințe.

Conferința va ține în fiecare an adunările ei generale, și anume în acele zile și în acel loc, cari vor fi făcute cunoscut de către Comitetul Uniunii. În aceste adunări are loc alegerea celor cu servicii prevăzuți în § 4. Afară de aceasta Comitetul mai are dreptul, de a convoca și adunări extraordinare.

§ 8. Fonduri.

Conferința primește zecimea de la toate Comunitățile de pe teritoriul ei. Din acest fond a zecea parte va fi predată Cassierului Uniunii. În plus conferința mai cedează 5% din zecimea ei pentru fondul de întreținerea lucrătorilor misionari invalizi sau a văduvelor lucrătorilor. Cassierul mai primește și toate darurile Școalei de Sabat, darurile săptămânale și darurile de rugăciune. Alte sume intrate întru întreținerea lucrării vor fi administrate conform destinațiunii lor.

Zecimea sau alte sume, odată plătite, nu mai pot fi cerute înapoi.

§ 9. Rapoarte.

Fiecare Comunitate este îndatorată, să trimită cel puțin odată pe trimestru Președintelui Conferinței sau reprezentantului său un raport despre activitatea ei și despre mersul lucrării în general.

§ 10. Modificarea Statutelor.

Aceste Statute pot fi modificate la fiecare adunare generală a Conferinței de către patru cincimi din delegați și în acord cu Statutele Uniunii Dunărene.

București, cu ocazia primei adunări generale de la 31 Octombrie—3 Noembrie (13 Noembrie—16 Noembrie) 1913.

Președinte, P. R. Paulini.
Secretar, Stefan Demetrescu.

Simțuri lumești în îmbrăcăminte.

Apostolul Pavel ne îndeamnă, să dăm pe față aceleași simțiminte, cari erau și în Hristos. În timpul nostru simțuri lumești rod însă la temelie religiei în inima multor creștini. Starea aceasta nu a venit, fără ca lumea să fi fost avertizată contra ei. Profetiile o descriau încă de mult. Mântuitorul spune, cum acest păcat se furișă chiar în mijlocul poporului Său. În minunata profeție din Mateiu 24 suntem avertizați prin cuvintele: »Din cauza întinderii fărădelegei, se va răci iubirea multora.« Împotrivirea lunei este destul de rea; căderea de la credință este și mai rea; dar indiferența, încropirea, și pătrunderea spiritului și simțului lumesc în mijlocul fraților și surorilor este cel mai primejdios rău în viața comunității noastre. Putem foarte bine suporta împotriviri sau prigoniri, și în acelaș timp să progresăm continuu în toate privințele; putem, din căderea membrilor necredincioși, trage învățături pentru întărirea credinței noastre; dar credința întregii comunități suferă și se slăbește prin membrii iubitori de cele lumești.

Noi suntem chemați din lume, suntem chemați din Babilon. În cazul acesta trebuie să ieșim cu totul din lume, ne mai făcându-ne cu nimic părtași la nebuniile, la modele și păcatele ei.

A fost un timp în Istoria Metodiștilor, când pe un membru din 'acea comunitate îl puteai cunoaște dupe simplitatea îmbrăcăminteii sale. Tot așa au fost lucrurile și în comunitatea Adventiștilor-de-Ziua-Șaptea de la început și până azi. Dar azi se vede pătrunzând un curent lumesc printre noi, curent care este prevestitor de urmări rele. Pentru ce poartă unii din tinerii noștri ceasornice de aur, cu lanțuri de aur, sau vestă brodată sau în colori bătătoare la ochi, ca și gulere exagerat de înalte sau cravate de colorile cele mai curioase? Pentru ce se iau și ei dupe schimbările modei în lume, când Domnul zice: »Nu vă asemănați lunei acesteea?« Noi trebuie să ne îmbrăcăm simplu și corect, ne luând seama la moda din lume.

Pentru ce poartă tinerele noastre surori aceste rochii moderne atât de strânse pe corp, ca și giulgiul unei mumii egiptene — rochii, pe cari mii de bărbați și femei cu bun simț le găsesc îngrozitoare? Dacă cele din lume răspund cu scuza, »Așă e moda«, — surorilor noastre le spune Dumnezeu: »Nu vă asemănați lumii acesteea și modelor ei.« - Pentru ce poartă unele surori pălării cu pene sau cu garnituri la fel cu femeile din lume și cu moda cea mai nouă, dacă e vorba să nu se potrivească lumii? Gândiți-vă, că »Prietenia lumii este vrăjmășie înaintea lui Dumnezeu«. Pentru ce poartă surorile noastre bluze cu totul decoltate sau transparente, când asemenea haine sunt condamnate chiar de doctorii noștri, condamnate de bunul simț și de religia Domnului Hristos? Gândiți-vă, că îmbrăcându-ne în mod lumesc, băttător la ochi și modern, poate să plăcem cuiva din prietenii noștrii, dar în mod sigur vom displăcea lui Dumnezeu. Spiritul profetic ne spune: »Când vă împodobiți cu tot felul de artificii corpul vostru, aduceți-vă aminte, că veșnicul Cuvânt al lui Dumnezeu, venind în lume, îmbracă chip de rob.«

Să rugăm pe Dumnezeu, să deștepte mame în Israel, cari să ridice vocea lor contra acestor mode scandaloase și să arate lumii feminine calea cea bună!

Nu de mult călătoriam în tren cu două tinere fete aparținând comunității noastre. Una din ele eră o reprezentantă a rasei negre. Lucrurile s'au petrecut în Statele Unite ale Americii, unde Negrii se găsesc în număr de câteva milioane, ajunși dejă la o oare care treaptă de civilizație de când cu desființarea sclaviei. Tinerele surori de rasă diferită începură să vorbească despre îmbrăcăminte. Cea de culoare albă, o Europeană, întrebă pe sora ei neagră, dacă nu găsește minunat de frumoasă bluza ei transparentă și destul de decoltată adusă din Europa. »Nu,« răspunse scurt tânăra neagră, »mie mi-ar fi rușine, să port o asemenea bluză.« Nu e destul de trist, că simțul bunei cuviințe s'a tocit atât de mult în unii din noi, încât e nevoie să fim avertizați și îndemnați de frații și surorile negrii, carii numai

de două generații sunt ieșiți din starea de barbarie? Rușine atunci civilizației noastre? Rușine fanfaronadei educației noastre! De trei ori rușine, că asemenea persoane se mai numesc Adventiști-de-Ziua-Șaptea!

Când azi chiar jurnale și reviste din lume condamnă asemenea mode scandaloase, cred că cu atât mai mult trebuie să le condamnăm noi. Multe din toalete la modă nu sunt nici frumoase, nici decente. De ce atunci am urmă noi unor zei streini? De ce am maimuțări și noi păgânătatea aceasta modernă? Pentru ce atunci își încârlionțează părul unele din surori, din dorința de a se arăta mai plăcute, din dorința de a fi pe gustul lumii de azi? Nu e mai bine, de a-și face o pieptănătură modestă și așezată?

Gustul și simțul lumesc în îmbrăcăminte și împoțonare s'a revărsat ca un val puternic din oceanul lumii peste poporul nostru. Mii din tineretul nostru sunt amăgiți de acest curent și atrași în valurile lumii. Care din noi se hotărăște, a luă parte la înălțarea unui dig întru oprirea curentului primejdios?

Ce trebuie și ce nu trebuie să facă dirigintele Școalei de Sabat.

Mai întâi de toate fă-ți un plan. Niciodată Școala de Sabat nu va aduce succes, când se lucrează la întâmplare.

Lucrează cu stăruință. Nu se poate face nimic bun în Școala de Sabat fără silințe statornice și stăruitoare. Eforturi spasmodice ca ale cailor nărăvași nu sunt decât cu puțin mai bune ca lipsa oricărei sfortări.

Roagă-te neîncetat. Curajul și încrederea în sine sunt calități foarte bune, dar alergarea la ajutorul lui Dumnezeu și păstrarea unei neîntrerupte legături cu El sunt de neapărată trebuință.

Fii în totdeauna cu bucurie și speranță. Omul cu fața amărită, sau indispusă, sau posomorită, ori cel care nu vorbește, decât ca să descurajeze, nu va putea ține niciodată o bună Școală de Sabat.

Fă pe instructorii Școalei, să săvârșească ei înșiși o lucrare plină de efect. E mai bine să pui zece oameni să lucreze, decât să încerci să lucrezi singur lucrul a zece inși. Școala de Sabat nu este numai pentru unul singur, și numai celce se pricepe să provoace conlucrarea tuturor în Școală, acela e care va face ca lecțiunile să fie de cel mai mare folos.

Deprinde-ți ochii să vadă. Numai omul, care observă chiar și cele mai mici detalii, va cugetă la metodele cele mai bune.

Fii mai de grabă gata, de a lăudă, decât de a reproșă și a vedeă pretutindeni numai greșeli. Dacă tovarășii tăi de lucru simt, că se bucură de toată încrederea ta, atunci vor lucră cu mai mult zel și cu mai multă dragoste.

Arată conlucrătorilor, că ai încredere în ei. A le arată încredere, a-i lăsa să înțeleagă, că se așteaptă rezultate hotărâte de la silințele lor, este a-i face și pe ei să aibă încrederea în tine și să se silească a merită încrederea ta. Dirigintele afectat, care se crede totul, — care crede, că toate trebuesc făcute dupe cum i se pare lui, — care vrea să imprime fiecărui lucru pecetia persoanei sale și să facă din ceilalți instructori numai niște ediții mai mici ale propriei sale persoane; va aveă cu mult mai mică influență reală, decât acela care lucrează în de comun cu toți instructorii.

Caută să te prețuești însuși dupe adevărata ta valoare. Năzuința multor oameni este, de a pune atât de mult preț pe valoarea și pe talentele lor proprii, încât este foarte greu altora, de a lucră cu ei împreună, sau de a le purtă respect. Omul adevărat pocăit este un om modest și umil.

În chestii de principii sau de conștiință fii cu totul credincios. Nimic nu poate câștiga cineva prin faptul de a-și călca pe conștiință, sau prin jertfirea unor anumite principii, chiar și când ar fi vorba numai de un compromis. Căci nu există compromis între bine și rău. Aceste două se exclud în totdeauna, și nu se învoesc niciodată.

În orice alte chestiuni fii gata a admite. Ceeace interesează de avut în vedere, este binele general al Școalei, iar nu ideile tale personale.

Fii iute în a vedeă, iute în a lăudă, gata de a face propuneri și de a încurajă, însă încet la a muștră și găsi cusururi. Omul cel mai plin de entuziasm este omul cel mai optimist, care este atât de impresionat, atât de pătruns de excelentele ocazii de progresare și reușită, încât nu mai are timp să se ocupe de greșeli și de nereușită. Entuziasmul unui asemenea om este contagios.

Ferește-te de a deveni automat, sau de a face totul ca o mașină, care nu se mișcă liber. Metodele Școalei de Sabat, deși prin ele însele excelente, nu sunt de nici un folos, când sunt făcute mecanic, ca dupe tipic.

Nu face din Școala de Sabat o mașină de stors bani. Nu este în folosul acestei instituții, de a face pe cei de față să rămână cu impresia, că principalul lucru, pe care îl are în vedere dirigintele sau instructorul Școalei, este adunarea colectei.

Nu uită, din contră, că primul lucru urmărit în Școală este aducerea la pocăință a sufletelor. Dacă Școala pierde din vedere acest lucru, atunci — cu tot numărul mare de membrii și cu toată mulțimea de daruri adunate — ea nu este decât o tristă lovitură în gol, o afacere cu faliment asigurat, un trist joc de teatru!

Nu întrebuiță invenții și artificii, cu cari să faci ca rezultatele activității tale să apară mai bune, de cum sunt de fapt. Membrii Școalei pot ușor pricepe aceste artificii, și — chiar de nu le vor critica și osândi ca imorale — totuși propriile lor ideale morale pot fi prin aceasta micșorate și înjosite.

Ferește-te de a nu face, decât să chinuești prin muștrări și continue găsiți de cusururi. Nu fii cel, care — față cu toate cele spuse — mai are el de adăogat tocmai lucrul de căpetenie, care s'ar fi scăpat din vedere de către ceilalți. Un astfel de conducător al Școalei va ucide într'ansa în

curând orice spirit și orice avânt. Nu fii pornit a scoate în relief în public sau în particular greșelile făcute. Mai de grabă înalță înaintea tuturor stindardul idealului de atins, către care apoi să tindem cu toții.

Nu fii nerăbdător. Cea mai mare și adevărată energie se dă pe față în stăpânirea de sine. Ori care ar fi greșelile sau cusururile conlucrătorilor tăi, nu le vei îndreptă aruncând peste ele și marele cusur al nerăbdărei tale. A-ți pierde răbdarea, înseamnă a-ți pierde cu totul influența asupra celor, cu cari lucrezi.

Nu te ține numai de un tipic. Plănuște o variație în ordinea exercițiilor de urmat. Chiar și cea mai bună dispoziție a exercițiilor de urmat ajunge monotonă dupe o lungă repetiție. Mai ales tineretul e mai bine dispus a arăta mult interes, când programul dă dovezi despre un plan întocmit pentru fiecare dată, decât când totul e numai o continuă repetiție a tipicului de mai înainte, iar schimbarea nu ar constă decât în cântarea unui alt număr din cartea de cântece.

Culese dupe G. H. Heald, de St. D.

Creștinismul practic.

Cum se poate — fără cuvânt — câștigă suflete pentru adevăr.

Doamna Müller trecuse prin multe peripeții în viața ei. Ea se măritase prea tânără și bărbatul ei, cu toate făgăduințele făcute, nu o iubise nici nu se îngrijise de dânsa. După câțiva ani de căsnicie, ea primi adevărul, care însă pentru bărbatul ei nu avea nici un farmec. Din natura sa el eră foarte rece și se îngrijă mai mult de moșia sa decât de lucruri religioase. El mărturisi pe față, că dânsul va petrece până la capăt această viață numai făcând totul dupe voința sa, iar cât privește despre viața viitoare, poate să vină orice.

Când Doamna Müller începă să țină Sabatul, bărbatul ei văză curând, că aceasta îl deranjă în planurile lui, pentru că soția sa se simția îndemnată uneori,

a lucra contra dorințelor ei. Domnul Müller avea o conduită neprietenoasă; el credea că se poartă totdeauna bine cu soția sau cel puțin vrea să se poarte bine, dar cu toate acestea el credea, că datoria ei este, de a-i împlini dorințele sale, și că dânsa nu are nici un drept, de a deranja afacerile lui prin religia ei. Acest lucru aduse ceartă și discordie, la care luară curând parte chiar copiii, dintre cari o parte țineau cu tatăl și o parte cu mama. Dar asta nu eră încă totul, căci și vecinii auziră de aceste neînțelegeri și multe se vorbeau și se povestiau pe socoteala acestora. Unii credeau, că Domnul Müller este un om foarte rău, pe când alții aruncau vina asupra adventiștilor. Domnul Müller deveni tot mai nervos și mai irezonabil, pentru că dorințele și planurile sale nu erau luate în seamă. El doriă, să nu fi văzut niciodată vreoa adventistă și cu atât mai puțin, să o ia în căsătorie. Soția lui credea, că suportă soarta cea mai grea de pe pământ.

Găsindu-se într'o stare așa de dăsnădăjduită, Doamna Müller se duse, spre a găsi mângâiere și compătimire, la una din surorile ei de o credință, buna soră Hansen, care trăia foarte mulțumită și fericită cu bărbatul ei. După ce aceasta ascultase o lungă povestire despre necazuri, griji și greutateți, ea întrebă: „Câtă vreme ai trăit tu într'o asemenea relațiune?”

„În curând sunt cinci ani,” fu răspunsul.

„Și nu s'au mai îndreptat lucrurile?”

„O nu, de sigur nu, ele se vor înrăutăți și mai mult și bărbatul meu va fi scos din fire, și în jurul meu toate-mi par așa de întunecoase,” suspină Doamna Müller.

„Atunci nu ești pe calea cea dreaptă,” adăogă sora Hansen, căci „cărarea celor drepti este ca zorile strălucitoare, cari tot mai mult luminează până se face ziua deplină,” și a ta pare stinsă. Dacă ai plăcere, voesc să-ți povestesc câteva din peripețiile mele.”

„Mă va bucura dacă ai face-o, dar sunt sigur, că greutatețile tale nu au fost niciodată așa de mari ca ale mele; căci bărbatul meu mi-a interzis să visi-

tez adunarea, ba chiar m'a amenințat, că va divorța.“

„Aceasta este sigur, zise sora Hansen, „așa de mari n'au fost niciodată greutățile mele ca ale tale, dar ar fi putut să fie, dacă n'ași fi apucat calea cea adevărată, căci îmi mergea aproape ca și ție. Bărbatul meu la început se împotrivi foarte mult de a primi eu adevărul, și-mi zicea, că dacă o voi face, mă va alunga din casă.“

„Dar, soră Hansen, e posibil aceasta? Și tocmai din partea fratelui Hansen, care este așa de blând și prietenos? Dar eu n'aș putea să părăsesc niciodată principiile mele. Încerc să fac datoria mea față de Dumnezeu și apoi fac tot ce-mi stă în putință pentru bărbatul — meu.“

„Îmi amintesc încă bine,“ zise Doamna Hansen, „prin câte am trecut, când m'am decis să țin Sabatul și să comunic bărbatului meu. Nu răspunsei nimic la ceea ce zicea bărbatul meu mânios, nici măcar că așa este drept să procedez, ci lăsați să se treacă lucrul în liniște pe cât posibil. Când se întorcea Vineri seara acasă și vede lucrul meu gata, atunci se deslănțuia o vijelie plină de amenințări, pe cari însă le întâmpinam cu iubire și zâmbete, căci inima mea era la Dumnezeul meu. În dimineața următoare îi pregăteam o bună gustare pentru dânsul și oamenii lui, — căci era timpul secerișului, — și luam măsuri pentru dejun, pentru care gătisem deja din ziua precedentă. După aceea plecam la adunare, dar luam seama, ca la timpul potrivit să vin iarăși acasă. Când oamenii se întorceau de la lucru, luau un dejun bun, ba încă ceva mai bine fiert ca de obicei. Observai bine, că aceasta înduioșează puțin inima bărbatului meu, dar el rămase totuși aspru ca totdeauna.“

„Dar gătit-ai tu și din acele bucate, cari sunt oprite de reforma sănătății noastre, ca fiind nesănătoase? Întrepuși Doamna Müller.

„O, da“ fu răspunsul.

„Dar cum puteai face așa ceva, după ce ai dobândit lumină asupra acestor lucruri?

„Este adevărat, aveam lumină despre aceasta, dar bărbatul meu încă nu. Eu

nu întrebuițam alimentele vătămătoare, dar datoria mea era, de a face plăcută viața bărbatului pe cât mai mult posibil. El nu vede aceste lucruri în lumina, pe care eu o vedeam, și nu aveam nici un drept, de a-l sili să urmeze prescripțiunile conștiinței mele, pentru că eram bucătăreasa lui. Eu mă străduiam deci, să-i arăt, că Spiritul lui Hristos era în mine, și acesta mă conducea, dându-mi putere să rămân credincioasă principiilor mele, dar în același timp mă gândiam și la simțimintele sale privite din punctul său de vedere.“

„Ce făceai însă, soro Hansen, dacă el te ruga să mergi cu el la petreceri sau la alte lucruri de felul acesta?“

„Mă duceam, dacă vocea conștiinței îmi dicta să fac aceasta, și când bărbatul meu observă, că încercam, să-i fac pe plac pe cât puteam, el nu m'a mai rugat niciodată să merg, acolo unde nu se convenia pentru mine. Ori unde mă duceam, Mântuitorul meu era cu mine, și plecam astfel bucuroasă și folosiam orice ocaziune, spre a vorbi despre adevăr. Bărbatul meu punea mult preț pe lucrurile exterioare. El voia, ca să mă îmbrac elegant și să port juvaere; într'aceasta stă cea mai mare dificultate pentru mine. De aceea procedai așa fel, încât el să poată vedea, că țin seama de dorințele sale, dar în același timp arătai și eu preferința mea pentru o îmbrăcăminte simplă. Am început să mă îmbrac din ce în ce mai puțin modern, și mai mult conform cu regulile sănătății și ale rațiunii. Pentru că bărbatul meu era foarte rezonabil și priceput, văzui curând, că sănătatea mea se îndreptă și mărturisii în cele din urmă, că el e bucuros să aibă mai de grabă o femeie bună într'o haină uzată, decât o femeie rea într'o îmbrăcăminte frumoasă.“

„Da, dar un astfel de tratament n'ar converti niciodată pe bărbatul meu. Dacă i-aș da numai degetul cel mic, el ar lua toată mâna,“ răspunse Doamna Müller.

„Ai încercat vreodată?

„O, nu, eu țin prea mult seamă de datoriile față de Dumnezeu, pentru a face așa ceva.“

De sigur, soro Müller, dar nu ți-a impus Dumnezeu datoria, de a iubi pe bărbatul tău, luând în seamă dorințele lui? Nu ne zice apostolul, că bărbații, cari nu voesc să creadă cuvântul lui Dumnezeu, pot fi dobândiți fără cuvânt prin purtarea femeilor lor? Pentru a converti oameni, trebuie să-i câștigi, iar nu să-i respingi. Într'alt mod n'ași fi putut să aduc pe bărbatul meu la Mântuitorul.

„Dar, soro Hansen, cum ai început tu deci, căci m'ași bucură mult, dacă ar fi posibil, ca bărbatul meu să se convertească.“

„Eu n'am făcut mai mult, decât ceace ți-am povestit, dar în acelaș timp mă și rugam pentru dânsul.“

„Și cum se întâmplă în sfârșit, că el cedă?“

„Nu știu, soră Müller, dânsul îmi zise într'o zi, că voiă să meargă la adunare, unde el își dădă inima Domnului. De atunci suntem foarte fericiți. Acum nu mai am nici o greutate, și eu cred că totul s'a sfârșit așa, pentrucă eu am încredințat Domnului această lucrare, care l-a convertit.“

Sora Müller reflectă serios asupra celor auzite și se duse să se roage. Ea începù o vieață cu totul alta și bărbatul ei nu mai știă ce să creadă despre dânsa. În cele din urmă el mărturisi, că el a fost un om foarte rău și curând va fi devenit cel mai rău, dacă ea nu s'ar fi schimbat. De aceea și el începù o nouă vieață.

Experiența proprie e cel mai bun profesor.

Un băețăș fusese născut orb. Mai târziu el fu operat la ochi; trebuia însă scos numai treptat-treptat la toată lumina zilei. Când într'o zi mama sa îl scoase afară și îi deslegă ochii, la vederea cerului și pământului, »O, mamă!« strigă băiatul, »pentru ce nu mi-ai spus, că e așa de frumos?« Mama isbucni în lacrimi și zise: »Am încercat, să-ți spun, scumpul meu, dar tu nu puteai pricepe spusele mele.«

Tot așa se întâmplă, când se face încercarea, de a vorbi cuiva despre cele coprinse în Scriptură. Până când

nu i s'au deschis omului ochii spirituali, nu poate vedeă frumusețile cuvântului lui Dumnezeu.

Cum evităm oboseala.

»Piciorul, cu care învârți roata, o să obosească foarte mult,« zise odată cineva către un olar, care lucră mânănd roata sa numai cu un picior.

»Nu, din contră, tocmai piciorul, care nu face nimic, îmi va obosi îndată«, — zise olarul.

La fel, — tocmai ceice fac mai mult în lucrarea Domnului, tocmai aceia obolesc mai puțin.

Dupe R. W. L. de St. D.

*

»Toate suferințele noastre sunt în mâna lui Hristos tot atâtea mijloace de purificarea caracterului nostru. Cu cât aurul se cere să fie mai curat, cu atât va fi topit de mai multe ori, și anume la o temperatură cât mai înaltă și mai dogoritoare. Cu cât rufele se cere să fie mai albe, cu atât vor fi săpunite și frecate mai mult.«

După A. Thomson, de St. D.

Pentru Cercul Tinerimei.

Ce să facem cu tineretul nostru?

»Avem azi o întreagă armată de tineri, cari ar puteă face multe lucruri bune, dacă ar fi conduși și încurajați cu îngrijire. Noi dorim, ca copiii noștri să creadă adevărul prezent. Noi le dorim binecuvântare de la Dumnezeu. Noi dorim, ca ei să lucreze pentru binele și mântuirea altor tineri, dupe planuri bine întocmite. Puneți-i deci pe toți să se exerseze așa fel, ca să poată reprezenta ei înșiși bine adevărul și să fie gata orișicând »să dea socoteala oricui întreabă de nădejdea,« care este în ei, și dați-le de lucru într'una din ramurile lucrărei, pentru care ar aveă mai multă aplicare și unde ar puteă mări pe Dumnezeu.«

Un alt cuvânt al Spiritului profetic cu privire la tineret.

Față cu primejdiile, de cari este amenințat tineretul în acești ani de neexperiență, e cu atât mai de dorit, să se ia măsuri, cari să ferească pe tinerii de a apuca pe căi greșite. Cercul tinerimei ar trebui în deosebi prețuit ca cel mai bun mijloc, de a feri de triste experiențe și de cădere pe tinerii, cari au cunoscut pe Domnul. Însemnătatea cercului tinerimei o vom privi și înțelege deci din acest punct de vedere. Când tinerii au crezut adevărul și se bucură de binecuvântarea lui Dumnezeu, chiar atunci este timpul, să li se dea ocazia, de a se exersa pentru Domnul, învățând să reprezinte bine adevărul. În acest scop se vor întocmi planurile cele mai nemerite, ca fiecare membru al cercului tinerimei să facă ceva într'una din ramurile activității din obștea noastră. La aceasta trebuie avute în vedere aptitudinile fiecăruia. Cine se pricepe mai bine la lucrări în scris, trebuie format pentru a întocmi rapoarte asupra adunărilor ținute, sau poate primi îndrumări, spre a întreține corespondența cu ceice se interesează de adevăr, trimițându-le scrisori misionare. Un altul poate învăța să facă lucrarea de diacon, vizitând pe bătrâni sau pe bolnavi. Cu timpul vor face vizite și la streinii, cari se interesează sau trebuie să învețe, a se interesa de adevăr.

Pentru răspândirea literaturii iar ar putea să se ocupe tineretul. Poate ar putea fi puși în Școala de Sabat ca ajutoari de instructori, dându-li-se din când în când ocazia să țină ei cu clasa lecțiunea în prezența instructorului. Dacă e vorba, ca tinerii să țină și lecturi biblice, atunci e nevoie de o deosebită pregătire. Atunci se vor orându-i anume ore, în care se vor studia rând pe rând toate punctele adevărului prezent și apoi se va da tinerilor ocazia, de a conduce ei înșiși discuția asupra cutărui sau cutărui punct. Dupe o asemenea pregătire e bine, ca mai întâi tinerii să însoțească la ținerea lecturilor biblice pe membrii mai în vârstă, ca apoi la ocazia următoare să țină singuri lecturi biblice. Fiecare membru al Cercului tinerimei trebuie să ajungă cu timpul în stare, »să dea socoteala oricui ne întreabă de nădejdea noastră.«

În deosebi se recomandă tineretului nostru, să-și îndrepteze silințele lor întru câștigarea altor tineri din lume. Ce bucurie va fi pentru toți, când, prin lucrarea membrilor cercului, alți tineri din lume învață a se interesa de adevărul sfintei Evanghelii, și apoi se alătură ei înșiși ca membrii comunității noastre!

»Ispita, ca să facă omului vieța amară, îl năpădește de multe ori tocmai când merge rău cu sănătatea corpului. Foarte adeseaori năvălesc ispitele asupra omului, când e împovărat cu turburări lăuntrice. O bătrână înțeleaptă ziceă odată unei fete tinere: »Poate că sunt și unii, cari au de luptat cu greutăți și cercări reale, adevărate. Cei mai mulți însă își fac griji și necazuri închipuite, cari nu există de fapt, dar cari înnouează sufletele vesele, până ce le cufundă în cele din urmă cu totul în întunec.«

Ispitele și necazurile — fie ele reale, sau numai închipuite, imagine — o bună rețetă, spre a ne scăpa de ele, este: »să căutăm lumina soarelui și razele lui cele calde.«

Dupe »*The Christian Herald*«.

/ * * *

»Toate îmi sunt permise, dar nu toate folosesc; toate îmi sunt permise, dar eu nu vreau să fiu stăpânit de ceva.«
— Pavel, în 1 Corint. 6, 12.

„Curierul Misionar.“

Organ trimestrial

al Adventiștilor de Ziua-Șeaptea pentru
Românii din Regat și din Austro-Ungaria.

Redactori:

P. R. Paulini și St. Demetrescu.

Redacția și Administrația:

București, Strada Maltopol 23.

Abonamentul pe an:

În România	Lei 0.75
„ Ungaria și Bucovina	Cor. 0.60
„ America	\$ 0.20
cu „Lecțiuni Biblice“	
În România	Lei 1.75
„ Ungaria și Bucovina	Cor. 1.50
„ America	\$ 0.35